

ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ

..... ΜΙΑ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

(Γιά την Πατρίδα και τόν Βασιλέα!—Γιά την Πατρίδα και τη Δημοκρατία!)

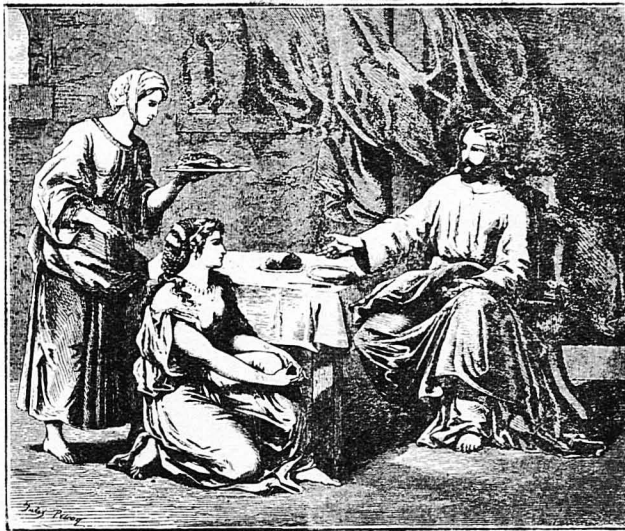

'Ερνέστος και ό Εγγένιος ντέ Σανζύ, γόνοι μιάς από τίς άριστοκρατικότερες οικογένειες τής Γαλλίας, είχαν μεγαλώσει μαζί, με τούς ίδιους πόθους και τά ίδια όνειρα, και άγαπώντουσαν κάτι παραπάνω από αδελφικά. Κατά την ενηλικίωσή τους όμως συνέθη να έγραψή ή Γαλλική 'Επανάστασις και τότε οι δύο αδελφοί βρέθηκαν σ' αντίθετα στρατόπεδα. 'Ο 'Ερνέστος, ό μεγαλύτερος, άγρωσε φανατικά τόν βασιλέα, ενώ ό Εγγένιος, ό νεώτερος, είχε ταχθεί με τό μέρος τών επαναστατών.

Όταν έπεράστηκε ή επανάστασις και κηρύχθηκε ή δημοκρατία, ό πρεσβύτερος ντέ Σανζύ, φεύγοντας τό μέρος τού προμερού Ροβεσπιέρου και τών παιδιών του, εγκατέλειψε την περιουσία του στο νεότερο αδελφό του και ζήτησε άσυλο στη Βανδέα. 'Η Βανδέα, τότε ερημιόσιμη ως καταφύγιο όλων τών μοναρχικών φρυάδων. Μετά τό θάνατο τής επαναστάσεως, ό Εγγένιος ντέ Σανζύ έβγαρε επί παρουσιά τού λαού τίς εικόνας τών βασιλέων και τούς τίτλους εύγενείας που φηλαγόντουσαν επί αιώνας στο μέρος του, ντύθηκε τή στολή τού επαναστάτη και αντίστασε τα ποικίλα οίκουσιμα τών έπισκεπτηριών του με την άπλη έγγραφική: «Πολίτης Σανζύ».

'Επειδή όμως έντομεταξύ οι βασιλικοί, οι όχρωςμένοι στη Βανδέα, είχαν κερδίσει πολλές νίκες, ή 'Επιτροπή τής Κοινής 'Αμύνης που ήδρευε στο Παρίσι, άποράσισε να στείλ η εναντίον τους τόν γενναίο στρατηγό Κλεβέρ, με την έντολή να τούς έξολοθρεύσει. Μεταξύ τών άνδρων που άπολούθησαν τόν Κλεβέρ στην έξαστρατεία του αυτή συμπεριλαμβανόνταν και ό Εγγένιος ντέ Σανζύ.

Ο Ο Ο Ο ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ Ο Ο Ο Ο

'Η Μαρία την αγαθήν μερίδα εξέλεξατο...

'Ηταν νύκτα. Τά στρατεύματα τού Κλεβέρ πλησίαζαν διαρκώς προς τή Βανδέα, τή φοιλή αυτή τών εύγενών που ζιμεναν πιστοί στο παλαιό μοναρχικό πολίτευμα.

Προτού διατάξει τούς άνδρους του να στρατοπεδεύσουν, ό στρατηγός κάλεσε τόν ύπασπιστή του και τού ειπε:

— Πολίτα, είδοποίησε τούς σοματάρχους να φέρουν μπροστά μου τόν τοιμημένο άγγελιαφόρο τους, τόν χρειάζομαι για ύπηρεσία.

Πέρασε μισή ώρα και ό ύπασπιστής τού Κλεβέρ μπήκε στη σπηλι τού στρατηγού, συνοδευόμενος από ένα στρατιώτη.

— Πλησίασε, νεαρό μου, τού ειπε ό Κλεβέρ, πώς λέγεις;

— Σανζύ.
— 'Α, έχω ακούσει τ' όνομά σου. Φημιέσαι για γενναίο παλληκάρι κι' αυτό με ικανοποιεί, γιατί έχω να σου έμπιστευθώ μια σπουδαία άποστολή...

— Διατάξτε, στρατηγέ μου!
— Πρόκειται να διαβιβάσεις μερικώς έγγραφες διαταγές μου στο σώμα τού 'Επαναστατικού στρατού, που σταθμίζει άνατολικά τής Βανδέας. Θά τό κατορθώσεις;
— Μάλιστα.
— Αίτοι οι διαβολοβασιλικοί θάχουν ίσως εγκαταστήσει στο δρό-

σο' αυτά, τά διαβάξω και τά ξαναδιαβάξω άκόρματα, μα πουθενά, μέσα στις γραμμές τους, δέν βρίσκω τά λόγια που ποθώ... Ναι, ψυχή μου, τά λόγια που ποθώ και τά αίσθηματά που διαφέρει ή αγάπη μου δέν φαίνονται πουθενά, μέσα στα γραμματά σου...

'Εσπερε ναίνα γεμάτα με λόγια που κίνυν εντυχημένον και κείνον που τά διαβάξει...

Δέν σου γράφο άλλα, γιατί φοβόμην μήπως σέ θυμώσω, άγούρι μου γλυκό... Θά προτιμούσα ναχάνα χρόνα άπ' τή ζωή μου καθ' εφάρα που τό αγαπημένο μου προσωπάκι σου κατασκιάζει από θιγιο ή από λύπη...

Σέ φιλώ γλυκά λατρεία μου Π.

μο κατασκιάτους...

— Θά τούς άποφύγω!

— Μπαρό, γενναίε μου. Τό ύφος σου μου άρέσει...

"Υστερ' από λίγα λεπτά, ό Εγγένιος Σανζύ καθάλλεξε ένα γερό άλογο και άναχώρησε καλπάζοντας προς τό μέρος που τού είχαν ύποδειξει. 'Επρεζε έτσι πρώτον μάλιστα ώρα.

'Εξάρνα ένας άλλος ξεριπτος φάνηκε στο στέρνιμο τού δρόμου. Στάθηκε αντίξου σπόν Εγγένιο και φώναξε:

— Τίς εί; Λέγε τό σύνθημα, άλλουσις πυροβολώ!

'Η φωνή του, ξερή κι' έπιτακτική, έκανε όστόσο τήν καρδιά τού Εγγένιου να σκιρτήσει. Κέντησε έξαρνα τό άλογο του και πλίσιασε τόν ίππεά:

— 'Ερνέστε! φώναξε τότε με φωνή πηγάμη.

— Εγγένιε! άπάντησε συγρινημένος κι' ό άγνωστος.

Οι δύο αδελφοί ντέ Σανζύ είχαν άναγνωρίσει ό ένας τόν άλλο κι' άγαλιάστησαν, κλαίγοντας σαν μικρά παιδιά.

'Εξάρνα, μέσα σπόν καράροο έναρζαλισμό τους, τό έγγραφο που έφερε ό Εγγένιος στο στήθος του, άφησε ένα έλαφρό τρέξιμο.

Οι δύο αδελφοί πνίχτηκαν τότε άπότομα, σαν να ζητιούσαν από κάτω όνειρο και τραβήχτηκαν μαζοτά ό ένας άπ' τόν άλλο.

Πρώτος διέπλεσε τή σιωπή ό πρεσβύτερος Σανζύ, λέγοντας:

— Εγγένιε, δός μου αυτό τό έγγραφο, που βαστάς στο στήθος σου!

— 'Ερνέστε, αυτό που μου ζητάς είνε άτιμο! φώναξε ό Εγγένιος.

Νέα σιωπή άκολούθησε. Σε μια στιγμή ό 'Ερνέστος προχώρησε κατάλομος και άγγαξε τόν αδελφό του σπόν διο.

— Εγγένιε, άκουσέ με, τού ειπε. Μαντεύο, ότι άπ' αυτό τό έγγραφο, που κρύβεις πόν κόρφο σου, κρύβεται ή σωτηρία όλων τών βασιλοφρόνων και συνεπώς όλολήθρου τού έθνους. Με γνωρίζεις και σέ γνωρίζω άρεστά. Ούτε σ' θά ύπογορήσει, ούτε εγώ. 'Αν είμαστε ζένοι, θά λύσουμε τή διαφορά μας με τά όπλα. Τό ίδιο λοιπόν άς κάνουμε και τώρα.

Και λέγοντας αυτά τά λόγια, άπισθοχώρησε κάμπουσα βήματα και ήρωσε τό πατόλι του. 'Ενας λυγμός συνεζόνησε τόν Εγγένιο. Θεριά δάξονα κούδουσαν στα μάγουλα τού 'Ερνέστου.

— 'Ετοιμος, Εγγένιε; ρώτησε με ύπόκοψη φωνή.

— Ναι, 'Ερνέστε!

— Για τήν πατρίδα και τόν βασιλέα, Εγγένιε!

— Για τήν πατρίδα και τή δημοκρατία, 'Ερνέστε!

Απλή έκπυροσκόρτησις άκούστηκε...

Μά ή σφαίρα τού 'Ερνέστου Σανζύ δέν άτόχησε τού σκοπού της. Χτύπησε τόν Εγγένιο από στήθος, στο μέρος ακριβώς που είχε τό έγγραφο τού στρατηγού Κλεβέρ, και τόν κούισε κάτω από τ' άλογο του.

Μόλις ό 'Ερνέστος άνοιξε τά μάτια του και είδε τόν δυστυχημένο τόν αδελφό να πέφτ η άπ' τ' άλογο του, ξεκαθάλλεξε άμέσως γονάτισε πλάι του κι' άρχισε να τόν φηλι, κλαίγοντας άτελεισίμενα.

'Αλλόμονο όμως!... 'Ο Εγγένιος ντέ Σανζύ ήταν νεκρός. 'Ο 'Ερνέστος ξεκοίλιασε εύθης τή στολή του, πήρε τό πολύτιμο έγγραφο που σκαζε αίμα, φίλησε για στεργή φορά τόν αδελφό του. Ξανακαθάλλεξε και χάθηκε τρέχοντας σαν τρελλός μέσα στο σκοτάδι τής νύχτας.

Τήν άλλη μέρα, κατά τή σύρραξη που έκακολούθησε μεταξύ δημοκρατιών και βασιλοφρόνων, ένας εύγενής νέος άρμισε στην πρώτη γραμμή, χωρίς να κρατά ή ούτε σπαθί ούτε πιστόλι στο χέρι, και έπρεσε κατακρυπτημένος άπ' τίς έξθραξές σφαίρες.

'Απάνο στα κοιμητά τής στολής που ύπηρχε χαραγμένο τό οικόσημο τών Σανζύ. Οι σύντροφοί του που έτρεξαν να τόν αρπάξουν καθώς έπεφτε, τόν άκουσαν να ψιθυρίζει προτού ξεσηχτήσει:

— 'Ω, Εγγένιε!... Εγγένιε!... Συγχώρησε με!...